

Neposlušná kůzlátka

V jedné chaloupce žila koza se svými kůzlátky. Jednoho rána šla koza jako obvykle na pastvu. Když odcházela, varovala malá kůzlátka: „Kůzlátka, děťátka, já jdu na pastvu, abych měla pro vás mlíčko, ale vy buďte hodná a nikomu neotevírejte. Mohl by přijít vlk a všechny vás sežrat.“

Za okny ale kozu slyšel vlk a rozhodl se, že na kůzlátka vyzraje a sežere je. Proto počkal, až koza odejde a potom zatukal na dveře. „Kůzlátka, děťátka, otevřete mi vrátka. Ve vemínku mlíčko nesu, v hubě voděnku a na rohách travičku.“

Kůzlátka už už chtěla otevřít, ale nejmladší se ozvalo: „Ne, ty nejsi naše maminka, ty jsi zlý vlk. Naše maminka má hlásek jako konipásek, ty máš hluboký a hrubý hlas.“

Vlk tedy odešel s nepořízenou. Šel ke kováři a nechal si jazyk upilovat. Poté se vrátil k chaloupce a volal jemným hláskem: „Kůzlátka, děťátka, otevřete mi vrátka. Ve vemínku mlíčko nesu, v hubě voděnku a na rohách travičku.“ Kůzlátka mu chtěla otevřít, ale nejmladší zvolalo: „Ukaž nám přes dveře svou nohu, ať poznáme, jestli jsi skutečně naše maminka.“ Vlk ukázal svou nohu a nejmladší řeklo: „Ne, ty nejsi naše maminka. Ty jsi zlý vlk, naše maminka má běloučkou nožku.“

Vlk tedy opět odešel. Tentokrát rovnou k pekaři, aby mu zasypal packy bílou moukou. Poté se vrátil zpět k chaloupce.

„Kůzlátka, děťátka, otevřete mi vrátka. Ve vemínku mlíčko nesu, v hubě voděnku a na rohách travičku.“ Kůzlátka uvažovala: „Hlásek má jako maminka i nohu má bílou jako naše maminka ale...“ „Ukaž nám ještě ocas.“ Vlk ukázal ocas a nejmladší kůzlátka zvolalo. „Ne, ty nejsi naše maminka, ty jsi zlý vlk. Naše maminka má malý ocásek, ne takhle velký a huňatý jako ty. Vlk tedy běžel k tesaři, kde si nechal ocas useknout a přišel znovu k chaloupce. „Kůzlátka, děťátka, otevřete mi vrátka. Ve vemínku mlíčko nesu, v hubě voděnku a na rohách travičku.“ Kůzlátka si opět nechala ukázat nohu i ocas, ale zdálo se jim, že je to skutečně jejich maminka, a tak otevřela.

Jenže vlk skočil do dveří a všechny je sežral. Jen to nejmenší se stačilo schovat do kamen. Poté se šel vlk napít k rybníku a tam usnul. Odpoledne přišla domů koza. Volala svá kůzlátka, ale vylezlo jen to malé vystrašené a hned vyprávělo mamince, co se přihodilo.

Ta neváhala ani chvíli, běžela k rybníku, kde ještě vlk ležel, a tam mu svými rohy rozpárala břicho. Vyskočila kůzlátka a společně s maminkou se radovala, že jsou zachráněna. Od té doby kůzlátka svou maminku poslouchají a nikomu neotevírají.

